Opinión

El xeic del país de les gominoles

Ferran Marín

3 de junio de 2012

Normalment, aquestes dates solen ser força ensopides pels seguidors de futbol, massa d'hora per parlar de fitxatges i amb moltes setmanes per endavant abans no comenci la lliga. Si més no, aquest any toca Eurocopa i Jocs Olímpics.

Enguany però, a Can Perico estem força entretinguts parlant de plusvàlues, projectes, crisis a diferents nivells (esportiva, econòmica i emocional), xeics o inversors estrangers carregats de calés que podrien comprar el paquet majoritari d'accions, i per acabar i distreure al personal apareix el tema les banderes.

Tot i que parlar d'aquest darrer tema m'asseguraria un nombre superior de visites i comentaris, centraré aquest article en un tema d'aparent menor interès pel que es dedueix dels fòrums d'Internet, com és en quines mans pot estar el futur del nostre Club, o millor hauríem de dir Societat Anònima Esportiva.

Com a president de l'APMAE, associació que te com a lema "Per un Espanyol plural i de tots" ja es poden imaginar la inquietud que m'ha generat la possible venda del paquet majoritari d'accions propietat de Teoserver S.L. que pertany (almenys) a Daniel Sanchez-Llibre i a Ramon Condal i que controla el 12,57% de les accions. El primer ja ha dit que esta disposat a vendre, el segon, que te a més al seu nom el 6,83% encara no ha dit res quan fa 10 mesos de la seva elecció com a president de l'entitat.

Però el que també m'ha inquietat molt és l'aparent (de vegades el mon virtual i real no tenen res a veure) alt nombre de seguidors que estan a favor de l'arribada d'un nou màxim accionista carregat de quartos perquè gràcies a la seva generositat viurem per sempre més feliços en el país de les gominoles. Que lluny queden els mesos abans de la conversió del club en S.A.D. on la màxima preocupació (a banda de salvar la categoria) era que les accions estiguessin com més repartides millor per evitar que el destí del club quedés en unes poques mans.

Per motius d'espai parlaré molt breument de models de club, el de propietat d'un multimilionari contra els que els aficionats tenen la majoria d'accions.

El model a seguir dels partidaris d'un màxim accionista que controli el club és Roman Abramovich, propietari del Chelsea, seguit pel xeic **Mansour ben Zayed Al-Nahyane** propietari del Manchester City i el xeic Abdullah Bin Nasser Al Thanipropietari del Malaga. Respecte al primer els hi recomano que facin una ullada a aquest article on es fa una comparativa dels darrers anys entre el Chelsea i el Bayer de Munich, en resum, que els anglesos han gastat molt més, s'han endeutat fins a les celles per acabar guanyant menys títols que els alemanys que tenen a més una economia molt més sanejada.

I jo penso, posats a copiar un model, per què no copiem un que funciona? Per què no copiem el model alemany? on per llei (tret de dos equips) almenys la meitat més una de les accions de la S.A. pertany al club es a dir, als socis (a Alemanya coexisteixen club i S.A.D. en un mateix equip). Els accionistes de referència al Bayer de Munich no sumen més d'un 19 % de les accions (Audi en te el 9% i Adidas controla el 10%). Els recomano que observin les dades econòmiques dels clubs alemanys i anglesos d'aquest informe del Professor J.M. Gay. Tret de l'Arsenal, la majoria d'equips anglesos tenen una situació financera insostenible mentre que els alemanys tenen uns comptes ben sanejats i uns estadis plens a vessar.

Es cert que aquí no passa com a Alemanya on com he comentat en un mateix equip conviu el club amb la S.A.D. però es podria buscar alguna formula, com ara les societat mercantils que existeixen a Portugal, que tenen la majoria de les accions de la S.A.D. i estan controlades pel club on un soci te un vot.

I una altre pregunta, i si de sobte Abramovich o un altre magnat convertit en màxim accionista d'un club, es mor de cop? Continuaran els seus hereus compromesos amb el club? La major part del deute del Chelsea és amb el seu propietari, condonarien aquest deute els seus hereus? O que passaria si de sobte els negocis anessin malament? I ara només parlem dels xeics bons, però, i si ens surt un de dolent? com a passat al Neuchatel, al Alavés o al Racing de Santander (els pobres han vist passar en massa poc temps a Piterman i Ali Syed…i possiblement el proper 1 de juliol es veuran a 2a B.

Als fòrums hi ha gent que diu que endavant, pitjor no pot anar, certament, no estem be, però podem anar pitjor (amb o sense xeic) perquè en el cas d'una hipotètica venda el requisit principal serà que el comprador es faci càrrec dels avals, i no pas superar un test psicotècnic per esbrinar si pot ser un bon gestor.

Una altre dada a tenir en compte, d'aquí a dos anys finalitza el termini d'adaptació de la normativa de joc net financer de la UEFA, on serà obligatori que els clubs que participin en competició europea destinin com a màxim el 70% dels seus ingressos ordinaris a sous i amortitzacions de jugadors (l'Espanyol ara esta per sobre del 94%), ja veurem si Malaga, Chelsea o Manchester City podran participar en competicions continentals, vegin aquest article sobre el tema (en anglès).

Jo m'estimo més un club on els petits accionistes siguin part activa de la gestió del seu club. Es veritat que ara per ara, des de la venda de les accions de Lara no ha sigut així, però en un club on la suma dels 4 màxims accionistes dona el 31,06%, i un consell que sembla dividit, i fins i tot enfrontat, el paper dels petits accionistes pot ser fora importat, sobretot si el 45% dels accionistes (la gran majoria petits) que no participen a les Juntes Generals d'Accionistes ho fessin.

Like 7